

[Aksel Larsen.]

uden at Regeringen springer og med det samme er parat til at sætte hele Justits- og Politiapparatet i Virksomhed. (Afbrydelse). Ja, hvilket? — —

Formanden: Er Taleren færdig?

Aksel Larsen: Ja, jeg er færdig, thi det, at Regeringspartierne og de øvrige borgerlige Partier i denne Sal iagttager en saa klædelig og for dem selv saa beskæmmende Tavshed, gør det unødvendigt at komme med yderligere Argumenter. Deres Opførsel og Handlinger taler for sig selv.

Formanden: Inden vi gaar videre i Forhandlingerne, ønsker jeg at bemærke, at der flere Gange i den ærede sidste Talers Udtalelser fremkom Ytringer om Tyskland, som jeg maa betegne som utilstedelige, og jeg advarer paa det strengeste de efterfølgende Talere imod at komme ind paa en Fortsættelse af saadanne Udtalelser.

Pürschel: Jeg har tilladt mig at bede om Ordet, fordi jeg ikke kan dele den Opfattelse, at det er rigtigt, at man her i det danske Folketing tillader de ærede kommunistiske Medlemmer at tale paa den Maade, de gør, uden at der fra nogen Side lyder en Protest derimod. Jeg kan ikke se, at Det kommunistiske Partis Repræsentanter her i Salen efter de Fremgangsmaader, som dette Parti anvender andetsteds, har nogen som helst Ret til at tale om „det mest brutale og bloddryppende Diktatur“, at tale om „Morderflag“ og alle den Slags Ting, medmindre det skal forstaaes som en Anerkendelse, en Ros. Saa vilde jeg nemlig godt forstaa, om de Herrer brugte dette Udtryk.

Men naar man tænker paa de Metoder, som er anvendt, som alle ved er anvendt, og som alle ved, at de Herrer, der sidder i denne Sal som Repræsentanter for denne Samfundsopfattelse, selv vilde gøre sig til Talsmænd for i det Øjeblik, de fik Magten her i Landet, naar man ved, at de fører deres Agitation paa den Maade, at de indbilder den danske Arbejderungdom, at der hele Verden over bestaar en kapitalistisk Sammensværgelse mod det russiske Rige, og at det er nødvendigt for denne Arbejderungdom at lade sig indrullere i det kommunistiske Parti for at forsvare Arbejdernes Rettigheder, forsvare dem med de Midler og de Vaaben, som er taget i Brug af Det kommunistiske Parti overalt, hvor det har haft Magt dertil — naar man ved dette,

og naar man kender den russiske Straffelovs forfærdende Paragraffer, dens Angiverparagraffer (Latter fra Tilhørerpladserne) . . .

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige.

Pürschel: Ja, dette Latterudbrud er saa typisk. Det er et typisk Udtryk for, hvor lidt de Folk, som her i Landet bekender sig til den kommunistiske Opfattelse — det var dem, der lo —, kender til de Forhold, man fører dem hen imod, i hvilken Uvidenhed de holdes om det System, som de føres hen imod. Disse Paragraffer, der gør det til en Pligt at angive sin Broder, sin Kone, sin Søster, hvis de nærer en Opfattelse, der er i Modstrid med det herskende kommunistiske Styre, den modbydeligste Paragraf, der findes i nogen Straffelov paa hele Jorden! En Straffelov, efter hvilken man kan blive straffet med Skydning blot for at være i Besiddelse af Skrifter af kontrarevolutionær Art, svarende til dem, som de danske Matroser, der har været Tale om, har været i Besiddelse af, rettet imod Hitlers Styre. Hvad er Straffen herfor efter den russiske Straffelov i kritiske Tider? Det er Dødsstraf — blot for at være i Besiddelse af dem. Og saa kommer de Herrer og skal, som det er Kommunisternes Sædvane, udnytte den danske Lovgivning, og saa skal de ved Siden af kunne drive den ulovlige Virksomhed, der er rettet paa med Vold at tage Magten i dette Samfund. Det er en Svaghed ved det System, vi har nu, at det efter hele sin Oprindelse og Karakter er lidet egnet til med tilstrækkelig Kraft at træde op mod den kommunistiske Fare her i Landet.

Det er ikke underligt, at Arbejderne i dette Land kan være desorienteret. Det er ikke underligt, at de drives ind i alle disse for Forholdet til vor store Nabo saa farlige Strejker, som vi har været inde i, naar man ser Regeringspressens ophidsende Sprog. Vi behøver kun at se paa den Paragraf, det drejer sig om her i Dag. Følger vi den tilbage til dens Oprindelse, saa finder vi i de to første Udkast til den Straffelov, vi nu har, i den Paragraf, der her er Tale om, en Bestemmelse, som omhandler dette at omtale en fremmed Stats Styre paa en fornærmende Maade. Tænk, om vi havde haft denne Bestemmelse staaende i Straffeloven i Dag; hvorledes vilde saa Regeringspressen have været stillet den ene Gang efter den anden!

Jeg nævner dette, fordi vi Konservative ønsker med størst mulig Kraft at vende os